

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Michala Mazance a JUDr. Jana Passera, v právní věci žalobce: **EVROPA 2, spol. s r. o.**, se sídlem Praha 2, Wenzigova 4/1872, zastoupeného JUDr. Ladislavem Břeským, advokátem se sídlem v Praze 2, Botičská 1936, proti žalované: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání**, se sídlem Praha 2, Škrétova 44/6, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 26. 3. 2007, čj. cun/3399/07, sp. zn. 2006/305/sle/EVR, o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 9. 2007, čj. 7 Ca 112/2007 - 32,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 26. 9. 2007, čj. 7 Ca 112/2007 - 32, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalované ze dne 14. 3. 2007 (písemné vyhotovení datované dnem 26. 3. 2007), sp. zn. 2006/305/sle/EVR, čj. cun 3399/07 bylo vysloveno, že se žalobci neuděluje souhlas se změnou skutečností uvedených v žádosti o licenci k provozování rozhlasového vysílání prostřednictvím pozemních vysílačů programu Rádio Evropa 2 – Morava, udělené na základě rozhodnutí čj. Ru/31/99 ze dne 12. 12. 1998, ve znění pozdějších změn, spočívající ve změně územního rozsahu vysílání a souboru technických parametrů, a to přidělením kmitočtu Uherské Hradiště 95,8 MHz/175 W, s tím, že nedílnou součástí tohoto rozhodnutí je tabulka označená jako příloha 1, která je výchozím zdrojem pro porovnání programované skladby vysílání v okrese Uherské Hradiště.

Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 26. 9. 2007, čj. 7 Ca 112/2007, bylo toto správní rozhodnutí zrušeno a věc byla vrácena žalované k dalšímu řízení. Jak vyplývá z odůvodnění tohoto rozsudku, městský soud dospěl k závěru, že žalovaná v napadeném rozhodnutí nevymezila, co má být považováno za „rozmanitost programové nabídky“, a neposkytla tak soudu vůbec možnost přezkoumat, zda jeho úvaha o nemožnosti

rozhodnout o žalobcově žádosti kladně odpovídá zákonu, zda k ní byly opatřeny postačující skutkové podklady, a zda jejich hodnocení odpovídalo logickým pravidlům.

Včas podanou kasační stížností se žalovaná domáhá přezkoumání a zrušení tohoto rozsudku. V této stížnosti žalovaná (dále též „stěžovatelka“) namítá nezákonnost rozsudku spočívající v nesprávném posouzení právní otázky, a nepřezkoumatelnost.

Stěžovatelka je přesvědčena, že městský soud pochybil v otázce nevymezení pojmu „rozmanitost programové nabídky“ a v otázce kritérií, podle kterých měla být hodnocena žádost EVROPY 2. Pokud pak městský soud argumentuje nepřezkoumatelností napadeného správního rozhodnutí, odůvodnění jeho rozsudku trpí nesrozumitelností, resp. nedostatkem důvodů. K závěru městského soudu, že nebyl vymezen neurčitý právní pojem „rozmanitost stávající nabídky programů rozhlasového vysílání“, poukázala na ustanovení § 17 odst. 1 písm. c) zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů (dále též „zákon o vysílání“), jehož obsah považuje pro své odůvodnění za kardinální. Dále uvedla, že otázku rozmanitosti stávající nabídky programů řešila jak přímo v odůvodnění rozhodnutí, tak v příloze, která je nedílnou součástí rozhodnutí. Průběh svého rozhodování popsala v odůvodnění svého rozhodnutí podle jednotlivých zákonných kritérií soustředěných v ustanovení § 17 odst. 1 zákona o vysílání; ke každému jednomu kritériu bylo uvedeno slovní hodnocení, které pak bylo shrnuto na konci tohoto odůvodnění. Stávající nabídka programů rozhlasového vysílání na území, které by mělo být rozhlasovým vysíláním pokryto, byla podrobně představena v tabulce, která je nedílnou součástí rozhodnutí, a kde jsou uvedeni provozovatelé rozhlasového vysílání a jejich programy, které se vyskytují na daném území. Je v ní uvedena základní programová specifikace, cílová skupina, hudební formát a programové prvky, dále otázka místních informací a přínos programu pro menšiny. Tato tabulka umožňuje zcela přehledným způsobem srovnat jednotlivé kategorie programu EVROPY 2 s ostatními programy.

Žalobce v vyjádření kasační stížnosti uvedl, že napadený rozsudek městského soudu považuje za správný a podanou kasační stížnost za nedůvodnou, přičemž v plném rozsahu poukázal na argumentaci uplatněnou v žalobě. Dále zejména s poukazem na § 17 odst. 1 písm. c) a g) a § 21 odst. 3 zákona o vysílání dovozoval, že nebyl dán důvod k vydání negativního rozhodnutí žalovanou. Navrhl proto, aby kasační stížnost byla zamítnuta. Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek v rámci stížních důvodů, přičemž vycházel z následujících skutečností, úvah a závěrů.

Nejvyšší správní soud již rozsudkem ze dne 19. 12. 2008, čj. 6 As 6/2008 – 97 ve věci obdobné jak po stránce skutkové, tak i právní, navíc stejných účastníků řízení, dospěl k závěru, že (obsahově shodná) kasační stížnost žalované je důvodná (a zrušil rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 26.9. 2007, čj. 7 Ca 111/2007 – 32). Odlišné bylo pouze to, že rozhodnutí žalovaného se týkalo jiné (geografické?) oblasti.

Rozsudek městského soudu není nesrozumitelný, a tedy nepřezkoumatelný. Netrpí rozporem mezi svým výrokem a odůvodněním, ani jinou vadou, která by podle konstantní judikatury způsobovala jeho nesrozumitelnost. Zároveň mu nelze vytýkat ani nedostatek důvodů, o něž se opírá. Naopak městský soud své závěry zdůvodnil, přičemž je z jeho

rozhodnutí patrné, jakými úvahami byl při posuzování dané otázky veden. Záměna pojmu „programová nabídka na území“, které má být rozhlasovým vysíláním pokryto, za pojem „programová skladba regionu“ nezakládá sama o sobě nepřekoumatelnost rozhodnutí, neboť ji městský soud používá v souvislosti se svým názorem, že by stěžovatelka měla v odůvodnění rozhodnutí uvést, jakým směrem by se měla programová skladba v daném regionu dále vyvíjet. Otázkou ovšem je, zda tento názor má oporu v ustanovení zákona o vysílání, která stanoví postup stěžovatelky při rozhodování o změnách licencí, a zda městský soud tato ustanovení správně interpretoval.

Úvahy stěžovatelky, zda jsou kritéria splněna či nikoliv a proč, když porovnávala projekt a programovou skladbu zájemce o vysílání s kritérii uvedenými v § 17 o vysílání, jsou sice strohé, ale dostatečné.

Nejvyšší správní soud neshledal opodstatněný názor městského soudu, že stěžovatelka nijak komplexně nehodnotila programovou nabídku jako celek a neuvedla poměr žánrů a zaměření jednotlivých stanic, a ani to, jak je zajištěn rozvoj kultury národnostních menšin a jakým směrem se má programová skladba v regionu jako celek vyvíjet. Naopak, z odůvodnění jejího rozhodnutí včetně přílohy č. 1 je zřejmé, že zjistila situaci v daném regionu, včetně poměru žánrů a zaměření jednotlivých stanic, a provedla porovnání konkrétních prvků programové skladby žadatele a programových prvků stávající nabídky posluchačům a porovnála jejich shodnost či rozdílnost.

Vzhledem k výše uvedenému dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že městský soud pochybil při právním posouzení otázky, zda rozhodnutí stěžovatelky obsahuje dostatek důvodů. Jeho závěr o nepřekoumatelnosti rozhodnutí stěžovatelky je tudíž nesprávný.

I v této (nyní projednávané věci) nebyl shledán důvod vycházet z jiných, než z výše uvedených a pro věc podstatných závěrů. Proto Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm se bude městský soud zabývat věcně žalobními námitkami, vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. srpna 2009

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu

